

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้ดิกโตกลอส Developing English Speaking Skills of Thai Undergraduate students through Dictogloss

กมลพัฒน์ ไชยสงคราม¹

Kamollapat Chaisongkram

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้ดิกโตกลอส มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์ ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ดิกโตกลอส และศึกษาเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยผ่านการสอนวิธีดิกโตกลอส ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์ ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 5 คน โดยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง แบบแผนการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการการเรียนรู้การสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ดิกโตกลอส 2) แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ 3) แบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยผ่านการสอนวิธีดิกโตกลอส ดำเนินการทดลองโดยใช้ระยะเวลา 6 สัปดาห์ ๆ ละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 18 ชั่วโมง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที่แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้ 1) นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน เท่ากับ 28.75 คิดเป็นร้อยละ 38.33 และหลังเรียนเท่ากับ 64.10 คิดเป็นร้อยละ 85.47 ซึ่งแสดงว่านักศึกษามีคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษไม่น้อยกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพบว่าทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ดิกโตกลอสหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน 2) นักศึกษามีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยผ่านการสอนวิธีดิกโตกลอส อยู่ในระดับดีมาก

คำสำคัญ: ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ดิกโตกลอส เจตคติ

¹ตำแหน่ง อาจารย์ ภาควิชาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์ e-mail kamollapat_ch@hotmail.com

Abstract

This research focuses on Developing English Speaking Skills of Thai Undergraduate students through Dictogloss. The purposes of this research were to study and compare the English speaking skills using Dictogloss of the English program both before and after the instruction and to study the students' attitude towards English speaking skills teaching using Dictogloss. The samples consisted of 5 third-year students of Kalasin University, in the first semester of 2021. They were selected by purposive sampling. The design of this research was a one group pretest-posttest design. The research instruments included 6 lesson plans, an English speaking skills test, and an attitude questionnaire. The experiment lasted 6 weeks, 3 hours a week, or 18 hours for all. The mean, standard deviation, percentage, and t-test for dependent samples were employed to analyze the data.

The findings for this research were as follows;

1) The students' pretest and posttest mean scores on English speaking skills test were 28.75 or 38.33 percent and 64.10 or 85.47 percent respectively. The students' posttest score was higher than the set criteria of 70%. The posttest score was significantly higher than that of the pretest.

2) The students' attitude towards teaching English speaking skills using Dictogloss was at a very good level.

Keywords: English speaking skills, Dictogloss, Attitude

1. บทนำ

ภาษาอังกฤษในฐานะภาษากลางที่เป็นภาษาสากลของโลก (English as an international language) มีอิทธิพลและบทบาทมากที่สุดแห่งยุคการสื่อสารไร้พรมแดน คริสตัล (Crystal, 2000) มากกว่านั้นภาษาอังกฤษถือเป็นภาษานานาชาติที่ใช้เพื่อการติดต่อสื่อสารทั้งในประเทศและต่างประเทศ และจำเป็นในศตวรรษที่ 21 ภาษาอังกฤษถูกใช้สื่อสารข้ามชาติมากที่สุด ดังที่ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญอย่างมากและเป็นที่นิยมใช้ติดต่อสื่อสารกันอย่างแพร่หลาย ทุกประเทศทั่วโลกมีการจัดการเรียนการสอนและใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้ ภาษาอังกฤษยังมีความสำคัญในการศึกษาระดับสูงทั้งในประเทศและต่างประเทศ เนื่องจากตำราวิชาการ ดังนั้นการที่ประเทศไทยเป็นหนึ่งในสมาชิกอาเซียน ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม ศาสนาและวัฒนธรรม โดยเฉพาะด้านการศึกษา ดังนั้น ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีอิทธิพลและบทบาทที่สำคัญในการติดต่อสื่อสารอย่างมากในวิถีชีวิตปัจจุบันของคนทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ

ทักษะการพูดเป็นทักษะภาษาอังกฤษที่สำคัญในการติดต่อสื่อสาร ดังที่ ไบรน์ ได้อธิบายว่า (Byrne, 1986) ได้กล่าวว่า ทักษะการพูดสื่อสารเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับทักษะการรับรู้ (Receptive Skill) ในการผลิตภาษา ส่งสาร หรือถ่ายทอดข้อมูลเพื่อการสื่อสารของผู้พูด (Productive Skill) โดยผู้พูดจะทำหน้าที่ส่งรหัส (Encode) หรือแปล ตีความในสารนั้น โดยอาศัยความซ้ำซ้อน (Redundancy) ในตัวภาษาพูด ความรู้ในเรื่องระบบภาษา อีกทั้ง เออร์ (Ur, 1996) ยังเห็นว่าทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญมากที่สุดในทักษะการสื่อสารเนื่องจากสามารถแสดงให้เห็นและรับรู้ทักษะทางภาษาพูดของผู้พูดว่าผู้พูดมีความรู้ความเข้าใจภาษานั้นอย่างชัดเจนเพียงใด ทั้งนี้ แฮร์ริส (Harris, 1990, p. 84) อธิบายถึงองค์ประกอบของทักษะทางการพูดเพื่อการสื่อสาร อันได้แก่ ด้วยความเข้าใจ (Comprehensibility) ความคล่องแคล่ว (Fluency) การออกเสียง (Pronunciation) กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ (Grammar) และคำศัพท์ (Vocabulary) ยิ่งไปกว่านั้น ลิทโซโปลู (Tsitsopoulou, 1992) ได้กล่าวว่า ทักษะการพูดไม่ได้เป็นเพียงการพูดออกเสียงตามโครงสร้างของประโยคเท่านั้น แต่จำเป็นต้องมีความรู้และความเข้าใจ ตลอดจนมีความสามารถในการแสดงออกผ่านทางความรู้สึกได้อย่างเหมาะสมอีกด้วย มากกว่านั้น การพูดสื่อสารต้องมีความรู้ทางกฎเกณฑ์ไวยากรณ์เข้ามาเกี่ยวข้อง ดังที่ (Nassaji & Fotos, 2011) กล่าวว่าไวยากรณ์การสอนต้องมีการบูรณาการระหว่างไวยากรณ์และการพูดเพื่อการสื่อสารในการสอนภาษาที่สอง สรุปได้ว่าการสอนทักษะการพูดเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งเนื่องจากทักษะการพูดเป็นทักษะอย่างหนึ่งในการ

ติดต่อสื่อสารผ่านทางคำพูด หรือการแลกเปลี่ยนข้อมูล ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น แต่ถึงแม้ว่าทักษะการพูดภาษาอังกฤษจะมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนเพียงใด ก็มีสาเหตุหลายประการที่เป็นอุปสรรคทำให้การพูดไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากยังขาดกิจกรรม เทคนิค หรือวิธีการที่สนับสนุนส่งเสริม กระตุ้นผู้เรียนได้ใช้ภาษาให้บรรลุวัตถุประสงค์ อีกทั้งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในระดับที่ไม่น่าพึงพอใจ

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ดิกโตกลอส เป็นเทคนิคกระบวนการจัดการเรียนการสอนภาษาที่ใช้ทักษะในการเรียนภาษาครบทุกทักษะ อีกทั้งยังให้ความสำคัญในเรื่องกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ที่มีกิจกรรมที่สร้างสรรค์แฝงอยู่ภายใน การเรียนภาษาโดยใช้ ดิกโตกลอส (Dictogloss) มีขั้นตอนการเรียนรู้ คือ ผู้สอนอ่านเรื่องให้ผู้เรียนฟัง หลังจากนั้นผู้สอนแบ่งกลุ่มออกเป็นกลุ่มย่อย เพื่อให้ผู้เรียนแต่ละคนได้พูดอธิบายหรืออภิปรายเนื้อหาในสิ่งได้ยินมา มีการถามตอบภายในกลุ่ม จากนั้นจะผู้เรียนจะต้องออกมาพูดเพื่อนำเสนอ ผู้สอนถามคำถามกลุ่มไหนที่นำเสนอเรื่องได้น่าสนใจตื่นเต้น และนำเสนอเรื่องราวได้น่าสนใจที่สุดจะได้รับรางวัล ดังที่ (Wajnryb, 1986) กล่าวถึง ดิกโตกลอสเป็นการออกแบบกิจกรรมมาเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียนในรูปแบบการเรียนภาษา โดยส่งเสริมทักษะการพูด เช่นให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดโต้ตอบ อีกทั้งในกรณีการเรียนการสอนโดยใช้ดิกโตกลอสนี้ผู้เรียนยังได้มีโอกาสพูดอภิปรายเนื้อหาโต้ตอบกลับกับคู่สนทนา โดยทำกิจกรรมเป็นคู่/เป็นกลุ่ม หรือทำกิจกรรมอื่น ๆ ในระหว่างขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน จะเห็นได้ว่าดิกโตกลอสเป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่รวบรวมทักษะต่างๆ ที่หลากหลายได้แก่ การฟัง, การพูด, การอ่าน และ การเขียน ในการเรียนภาษาควบรวมและถูกใช้ร่วมกัน

การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยการศึกษาจากสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนและศึกษาถึงความสำคัญและประโยชน์ของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ดิกโตกลอส ผู้ศึกษาค้นคว้าได้เล็งเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ดิกโตกลอส เป็นวิธีหนึ่งที่สามารถช่วยพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์ ด้วยเหตุนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าจึงสนใจศึกษาเรื่องดิกโตกลอส มาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน โดยนำขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ของ ไบรน์ (Byrne, 1986) ซึ่งมี 3 ขั้นตอนต่อไปนี้ 1) ขั้นเสนอเนื้อหา (presentation stage) การนำเข้าสู่บทเรียน (Warm-up) ชี้แจงและอธิบายวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของการจัดการเรียนการสอน เสนอเนื้อหาและกิจกรรมความรู้เกี่ยวกับกลไกทางการพูดภาษาที่เน้นรูปแบบทางภาษา เพื่อกระตุ้นผู้เรียนให้ตื่นตัวและสนใจ 2) ขั้นฝึกฝน (practice stage) ผู้เรียนได้

ใช้ภาษาในการเรียนรู้ เป็นการฝึกแบบควบคุม อีกทั้งการพูดเน้นเน้นโครงสร้างทางไวยากรณ์ ในขั้นนี้ ผู้สอน ปรับปรุง แก้ไขให้ข้อเสนอแนะ ข้อมูลย้อนกลับ (feedback) และแนวทางในการแก้ไข

3) ขั้นใช้ภาษา (production stage) เป็นขั้นที่ผู้เรียนได้ใช้ภาษาสื่อสารที่หลากหลายอย่างมีประสิทธิภาพ (Harmer, 1992) ซึ่งมี 3 ขั้นตอนดังนี้ 1) การแนะนำ (Introducing New Language) ผู้วิจัยเสนอหลักเกณฑ์ทางภาษา เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจถึงความหมาย รูปแบบทางโครงสร้างของ ภาษาในบริบทของการใช้ภาษาในการสื่อสาร 2) การฝึกใช้ภาษา (Practice) เป็นการฝึกแบบ ควบคุมการใช้รูปแบบทางภาษาโดยใช้โครงสร้างทางภาษาผนวกกับกิจกรรมอื่น ๆ 3) การสื่อสาร (Communicative Activities) ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง มีอิสระในการใช้ภาษา ดิโคตกลอส โดยนำแนวคิดและทฤษฎีของ Vasiljevic (2010) มาประยุกต์ใช้ ตามลำดับดังนี้

1) ผู้เรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับหัวข้อ โครงสร้างไวยากรณ์ รูปแบบของภาษา รวมถึงจุดมุ่งหมาย และประเภทของเรื่องที่นำเสนอ ทั้งนี้ผู้เรียนต้องมีพื้นฐานความรู้เดิมอยู่ด้วย เช่น เรื่องสั้นหรือ บทความที่เกี่ยวข้องกับการบรรยาย การพรรณนา 2) ผู้วิจัยอ่านบทความหรือเปิดจากสื่อให้ผู้เรียน ฟัง ผู้เรียนได้ฟังอย่างน้อย 2 ครั้ง โดยครั้งแรกไม่ต้องจดบันทึกฟังอย่างเดียว ครั้งที่สองมีทั้งการ รับฟังและการจดบันทึก 3) ขั้นตอนการเขียนเรื่องขึ้นใหม่ ผู้ฟังแบ่งเป็นกลุ่ม เพื่อพูดอภิปราย แลกเปลี่ยนข้อมูลกันเพื่อเขียนเรื่องขึ้นมาใหม่จากเรื่องต้นฉบับที่ได้ฟัง 4) ขั้นตอนการวิเคราะห์ ภาษาและปรับแก้ ในขั้นตอนนี้จะมีการสุ่มผู้เรียนแต่ละกลุ่มมาเพื่อมาพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน โดย ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับ เรื่องการใช้หลักไวยากรณ์ในการเขียน พร้อมทั้งให้ผู้เรียนปรับแก้ให้ถูกต้อง

5) กลุ่มไหนที่พูดนำเสนอได้ดีที่สุดจะมีรางวัลเพื่อตักตวงแรงจูงใจในการเรียนมาประยุกต์และปรับใช้ เพื่อเป็นขั้นตอนในการสอนพูดภาษาอังกฤษ โดยทดลองกับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564

ผู้วิจัยต้องการศึกษาว่าการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ดิโคตกลอส จะช่วยพัฒนาทักษะการ พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์ ระหว่างหลัง เรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่ และได้ทราบถึงเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดย ผ่านการสอนวิธีดิโคตกลอสอยู่ในระดับใด การศึกษาค้นคว้าหาคำตอบดังกล่าวจะเป็นแนวทางใน การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษอีกแนวทางหนึ่ง ซึ่งจะได้นำผลการศึกษาในครั้งนี้ไปเป็น แนวทางในการจัดการเรียนการสอนพูดภาษาอังกฤษในครั้งถัดไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ดิคโตกลอส ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3 ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เพื่อศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยผ่านการสอนวิธีดิคโตกลอสของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประเภทของการวิจัย

การวิจัยเชิงทดลอง (experimental research)

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์ อำเภอนามน จังหวัดกาฬสินธุ์ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 10101227 ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 5 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

3.1 (1) แผนการจัดการเรียนรู้การสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้ดิคโตกลอส จำนวน 6 แผน ๆ ละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 18 ชั่วโมง ซึ่งได้ผ่านการตรวจแก้ไข ทดลองใช้และปรับปรุงแล้ว โดยมีเกณฑ์การประเมินคุณภาพแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เชี่ยวชาญที่มีตำแหน่งทางวิชาการ 1 ท่าน และอาจารย์ชาวต่างชาติที่มีประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษ 1 ท่าน ดังนี้

5 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

4 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก

3 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

2 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย

1 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

ซึ่งได้ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้เท่ากับ 1.00

(2) แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเพื่อวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3 โดยใช้วัดทั้งก่อน

เรียนและหลังเรียน ทั้งนี้ได้ประยุกต์ใช้เกณฑ์การประเมินการพูดของแฮริส (Harris, 1990, p.84) ซึ่งมีทั้งหมด 5 ด้าน ได้แก่

1. การออกเสียง (Pronunciation)
2. ไวยากรณ์ (Grammar)
3. คำศัพท์ (Vocabulary)
4. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)
5. ความเข้าใจ (Comprehension)

เกณฑ์การประเมินของบาร์ทซ์ (Bartz, 1979, pp.18-22) คือ

1. ความคล่องแคล่ว (Fluency)
2. ความเข้าใจ (Comprehensibility)
3. ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ (Amount of Communication)
4. คุณภาพในการสื่อสาร (Quality of Communication)
5. ความพยายามในการสื่อสาร (Effort of Communicate)

เกณฑ์การประเมินของเออร์ (Ur, 1996, p.135) ได้แก่

1. ความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy)
2. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

เกณฑ์การประเมินของอลเลอร์ (Oller, 1979, pp.320-323) แบ่งประเภททักษะการพูดไว้ 5 ประการ โดยแบ่งเป็นข้อย่อย ๆ 6 ระดับ ดังต่อไปนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation)

ระดับ 1 พูดออกเสียงในลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้

ระดับ 2 พูดออกเสียงผิดอย่างมาก เข้าใจได้ยาก ต้องพูดซ้ำๆ หลายๆ ครั้งจึงจะเข้าใจ

ระดับ 3 ใช้เสียงแปร่งและพูดผิด ทำให้เข้าใจผิด บางครั้งต้องตั้งใจฟัง

ระดับ 4 ใช้เสียงแปร่งและพูดออกเสียงผิดบางครั้งแต่เข้าใจได้

ระดับ 5 พูดออกเสียงถูกต้อง ฟังชัดเจน แต่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา

ระดับ 6 พูดออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา

2. ไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับ 1 พูด ใช้กฎไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นสำนวนที่เตรียมไว้

ระดับ 2 พูดผิดมาก มีความรู้เรื่องกฎไวยากรณ์น้อยมากทำให้สื่อสารไม่ได้

ระดับ 3 พูดผิดบ่อย ไม่รู้หลักกฎไวยากรณ์ที่สำคัญ ทำให้เข้าใจผิด

ระดับ 4 พูดผิดเป็นครั้งเป็นคราว ไม่มีความรู้ทางกฎไวยากรณ์ แต่ไม่ถึงกับพูดแล้วไม่เข้าใจ

ระดับ 5 พูด ผิดกฎไวยากรณ์น้อยมาก

ระดับ 6 พูดผิดกฎไวยากรณ์เพียง 1 หรือ 2 ครั้ง

3. คำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับ 1 รู้วงคำศัพท์ไม่เพียงพอที่จะพูดสนทนาเรื่องง่าย ๆ ได้

ระดับ 2 รู้วงคำศัพท์น้อยมากใช้ได้เฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเองและใช้ภาษาสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูล

ระดับ 3 เลือกใช้วงคำศัพท์ไม่ค่อยถูกต้อง อภิปรายไม่ได้แม้ในเรื่องที่ระดับก่อนข้างธรรมดา

ระดับ 4 รู้วงคำศัพท์ทางอาชีพมากพอที่จะอภิปรายเรื่องที่สนใจได้ รู้คำศัพท์ทั่วไปพอจะพูดอภิปรายได้ในเรื่องเฉพาะสาขาวิชาที่ตนเกี่ยวข้องด้วย

ระดับ 5 รู้วงคำศัพท์เกี่ยวข้องกับทางอาชีพมากพอที่จะพูดอภิปรายเรื่องที่สนใจได้อย่างถูกต้อง โดยเฉพาะหมวดคำศัพท์ทั่วไปมากพอที่จะพูดเรื่องเกี่ยวข้องกับปัญหาที่ซับซ้อนและเหตุการณ์ในสังคมยุคปัจจุบันได้

ระดับ 6 รู้วงคำศัพท์ วลี สำนวน มากสามารถพูดสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องเทียบเท่าเจ้าของภาษา

4. ความคล่องแคล่ว (Fluency)

ระดับ 1 พูดยังติดขัด ตะกุกตะกัก หยุดเว้นช่วง สนทนาเป็นประโยคยังไม่ได้

ระดับ 2 พูดช้ามาก หยุดเว้นช่วง คิดเป็นเวลานานและไม่สม่ำเสมอ มีความรู้จำกัดการใช้ภาษา

ระดับ 3 พูดได้ไม่สม่ำเสมอ ขาดเรื่องราว พูดไม่จบประโยค ความเร็วและความคล่องแคล่วมีไม่มาก เนื่องจากขาดการใช้ภาษา

ระดับ 4 พูดแล้วหยุดเป็นช่วง ๆ ไม่ปะติดปะต่อกัน ขาดความสม่ำเสมอ พูดใหม่หรือคิดหาคำศัพท์

ระดับ 5 พูดได้ราบเรียบ ระดับความเร็วและความสม่ำเสมอไม่สะดวก แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา

ระดับ 6 พูดประเด็นทางวิชาการ พูดได้อย่างราบรื่น คล่องแคล่วและถูกต้องเทียบเท่าเจ้าของภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ

5. ความเข้าใจ (Comprehension)

- ระดับ 1 เข้าใจน้อยจนเกินกว่าที่จะพูดสนทนาเรื่องที่สื่อสารแม้เรื่องธรรมดาที่สุดได้
- ระดับ 2 เข้าใจภาษาเข้ามาในเรื่องง่าย ๆ ที่เกี่ยวกับหัวข้อต่าง ๆ ได้แก่ สังคม การเดินทาง
พูดให้ช้า ๆ ติด ๆ ขัด ๆ และพูดใหม่
- ระดับ 3 เข้าใจเรื่องที่ง่าย ๆ เกี่ยวข้องกับตนเอง พูดช้า ๆ ขาดเป็นบางช่วง หรือพูดใหม่ใน
บางครั้ง
- ระดับ 4 เข้าใจได้ดีพอสมควรในอัตราการคำพูดระดับความเร็วปกติเกี่ยวข้องกับเรื่องที่
ต้องการสื่อสาร พูดช้าหรืออาจพูดใหม่ในบางครั้ง
- ระดับ 5 เข้าใจบทสนทนาในระดับความเร็วปกติ ยกเว้นคำที่เป็นภาษาถิ่นหรือเป็นเรื่องที่ไม่
คุ้นเคยและคำพูดที่เร็วหรือซ้ำเกินไป
- ระดับ 6 เข้าใจคำพูดที่เป็นทางวิชาการ พิจารณาหรือภาษาถิ่นระดับเจ้าของภาษา (Native
or Bilingual Proficiency)

เกณฑ์การประเมินของฮิลส์ดอน (Hilsdon, 1991) วิธีการวัดและประเมินผลแบ่งคะแนนออกเป็น
5 ระดับ คือ

- ระดับ 5 ดีเยี่ยม พูดสนทนาได้อย่างคล่องแคล่วแต่พูดผิดหลักไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย
- ระดับ 4 ดีมาก พูดสนทนาได้อย่างคล่องแคล่วถึงแม้พูดผิดหลักกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์
- ระดับ 3 พอใช้ พูดสนทนาได้ดีแต่มีความยุ่งยากในการพูดบ่อยครั้ง
- ระดับ 2 ผ่าน พูดสนทนาได้แต่ยังไม่คล่องแคล่ว
- ระดับ 1 อ่อนมาก ไม่สามารถพูดสนทนาให้เข้าใจได้
- ระดับ 0 ใช้ไม่ได้ ไม่สามารถพูดสื่อสารได้

และ เกณฑ์การประเมินของคลาร์ก (Clark, 1972) แบ่งออกเป็น 4 ระดับ จากระดับ 1 ซึ่งเป็นระดับ
เริ่มต้นจนถึงระดับ 4 ซึ่งเป็นระดับสื่อสาร ดังต่อไปนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation)
 - ระดับ 1 พูดและโต้ตอบไม่ได้
 - ระดับ 2 พูดออกเสียงผิดและพูดแล้วเข้าใจยาก
 - ระดับ 3 พูดออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว
 - ระดับ 4 พูดได้ ออกเสียงถูกต้อง
2. คำศัพท์ (Vocabulary)
 - ระดับ 1 พูดใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้

ระดับ 2 พูดใช้คำศัพท์ผิดบ่อย ๆ แต่ยังใช้ศัพท์ในสถานการณ์ได้

ระดับ 3 พูดสื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่และใช้คำศัพท์ได้เหมาะสม

ระดับ 4 พูดใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมกับทุกสถานการณ์

3. ไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับ 1 ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดและไม่สามารถสื่อสารได้

ระดับ 2 ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิดเล็กน้อย

ระดับ 3 ใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง แต่มีข้อผิดพลาดเพียงเล็กน้อย

ระดับ 4 พูดไม่มีข้อผิดพลาดอีกทั้งสามารถใช้คำศัพท์หรือโครงสร้างไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง

4. ความคล่องแคล่ว (Fluency)

ระดับ 1 พูดแล้วหยุดนาน พูดไม่จบประโยคหรือโต้ตอบไม่ได้

ระดับ 2 พูด ๆ แล้วพูดต่อไม่ได้ พยายามพูดต่อโดยเริ่มต้นใหม่

ระดับ 3 พูดบทสนทนาอย่างเป็นธรรมชาติและต่อเนื่อง บางครั้งยังติดตะกุกตะกัก

ระดับ 4 พูดบทสนทนาอย่างเป็นธรรมชาติ มีความต่อเนื่องเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

ซึ่งได้ผ่านการตรวจสอบและแก้ไขจากผู้เชี่ยวชาญมาแล้ว และได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 1.00 และ

(3) แบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยผ่านการสอนวิธีคิดโตกลอส

เป็นแบบวัดเจตคติ จำนวน 20 ข้อ มี 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งผ่านการตรวจแก้ไขจากผู้เชี่ยวชาญแล้วได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

3.2 แบบทดสอบ ได้แก่ ศึกษาแนวทางการสร้างแบบทดสอบ พร้อมทั้งศึกษาจุดมุ่งหมายและสาระ ตัวชี้วัดของหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์ ปีพุทธศักราช 2558 แนวทางการสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้คิดโตกลอส ขั้นถัดไปสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนและ กำหนดเกณฑ์การตรวจคะแนนแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะด้านการพูด 5 ด้าน ได้แก่ 1. การออกเสียง (Pronunciation) 2. คำศัพท์ (Vocabulary) 3. กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ (Grammar) 4. ความคล่องแคล่ว (Fluency) และความถูกต้อง (Accuracy) ซึ่งผู้วิจัย ได้ประยุกต์ใช้เกณฑ์การประเมินของ แฮร์ริส (Harris, 1990, p.84) เออร์ (Ur, 1996, p.135) ออลเลอร์ (Oller, 1979, pp.320-323) ฮิลส์ดอน (Hilsdon, 1991) และ คลากส์ (Clark, 1972)

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

4.1 ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) กับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ 1. แบบทดสอบปากเปล่า (Oral Test) จำนวน 15 ข้อ 75 คะแนน และ 2. ดำเนินการทดลองโดยใช้ผู้ประเมิน 2 ท่าน ได้แก่ อาจารย์ชาวต่างประเทศ 1 ท่าน และผู้วิจัย 1 ท่าน รวมทั้งหมด 2 ท่าน

4.2 ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง โดยใช้แผนการจัดการการเรียนรู้การสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ติคโตกลอส จำนวน 6 แผน ระยะเวลาแผนละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 18 ชั่วโมง

4.3 ทดสอบหลังเรียน (Posttest) กับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน และขอให้กรรมการชุดเดียวกับที่ ประเมินแบบทดสอบก่อนเรียนช่วยประเมินทักษะในแบบทดสอบหลังเรียนด้วย

4.4 วัดเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยผ่านการสอนวิธีติคโตกลอส ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีเกณฑ์การพิจารณาการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

ให้คะแนน +1 คะแนน เมื่อแน่ใจว่าข้อความสอดคล้องกับจุดประสงค์

ให้คะแนน 0 คะแนน เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความสอดคล้องกับจุดประสงค์

ให้คะแนน -1 คะแนน เมื่อแน่ใจว่าข้อความไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์

แก้ไข ปรับปรุง ตามคำแนะนำและข้อเสนอแนะ จากนั้นนำไปให้นักศึกษาประเมินความคิดเห็นต่อข้อความในแบบวัดเจตคติ ใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert Scale) (Likert, 1932) โดยมีระดับคะแนน ดังนี้

5 คะแนน หมายถึง ระดับความพึงพอใจมากที่สุด

4 คะแนน หมายถึง ระดับความพึงพอใจระดับมาก

3 คะแนน หมายถึง ระดับความพึงพอใจระดับปานกลาง

2 คะแนน หมายถึง ระดับความพึงพอใจมีระดับน้อย

1 คะแนน หมายถึง ระดับความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด

มีเกณฑ์การแปลค่าความหมายของค่าเฉลี่ย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น.162)

ระดับค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด

ระดับค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง พึงพอใจมาก

ระดับค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง ฟังพอใจปานกลาง

ระดับค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง ฟังพอใจน้อย

ระดับค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง ฟังพอใจน้อยที่สุด

4.5 ตรวจให้คะแนนการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน อาจารย์ชาวต่างชาติ 1 ท่าน ที่มีประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษมากกว่า 10 ปี พร้อมกับผู้วิจัย 1 ท่าน และแปลค่าผลคะแนนการวัดเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยผ่านการสอนวิธีติคโตกลอสแล้ว และนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อใช้ในการสรุปและอภิปรายผลการทดลอง

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ติคโตกลอสก่อนเรียนและหลังเรียน และคะแนนจากแบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยผ่านการสอนวิธีติคโตกลอส มาวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติ ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติสำหรับข้อมูลทางสังคมศาสตร์ ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

5.1 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาเปรียบเทียบวัดผลคะแนนทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ติคโตกลอส ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้สถิติหาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าร้อยละ (Percentage) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) โดยใช้การทดสอบที่แบบไม่อิสระ (t-test for Dependent Samples)

5.2 สถิติพื้นฐานการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผ่านการสอนวิธีติคโตกลอส

5.2.1 ค่าร้อยละ (Percentage)

5.2.2 ค่าเฉลี่ย (Mean)

5.2.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยในครั้งนี้ สรุปจากการเปรียบเทียบคะแนนการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ดิคโตกลอสของนักศึกษาทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนและคะแนนจากแบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยผ่านการสอนวิธีดิคโตกลอส สามารถแสดงผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาคะแนนการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ดิคโตกลอส ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3 จำนวน 5 คน มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 28.75 คิดเป็นร้อยละ 38.33 และหลังเรียนเท่ากับ 64.10 คิดเป็นร้อยละ 85.47 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. เจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยผ่านการสอนวิธีดิคโตกลอสมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.89 แสดงว่า นักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยผ่านการสอนวิธีดิคโตกลอสในระดับดีมาก ($x = 4.89$)

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบคะแนนการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ดิคโตกลอสของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3 ก่อนเรียนและหลังเรียน

การทดสอบ	N	$\bar{x}$	S.D.	t
ก่อนเรียน	5	28.75	9.50	1.35
หลังเรียน	5	64.10	9.98	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 1 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ดิคโตกลอส ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3 ก่อนเรียนเท่ากับ 28.75 และค่าคะแนนเฉลี่ยของคะแนนทดสอบหลังเรียนเท่ากับ 64.10 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ดิคโตกลอสของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3 ก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ตารางที่ 2 ผลการศึกษาเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยผ่านการสอนวิธีคิดโตกลอส ของ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3

การทดสอบ	N	$\bar{x}$	S.D.	ระดับเจตคติ
เจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผ่านการสอนวิธีคิดโตกลอส	5	4.89	0.06	ดีมาก

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการศึกษาเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยผ่านการสอนวิธีคิดโตกลอส ของนักศึกษามีค่าคะแนนเฉลี่ยเจตคติโดยรวมเท่ากับ 4.89 แสดงว่า นักศึกษามีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยผ่านการสอนวิธีคิดโตกลอสอยู่ในระดับดีมาก

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนการพูดภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผ่านการสอนวิธีคิดโตกลอส ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3 ผลการศึกษานำมาอภิปรายผลเป็นประเด็นต่าง ๆ ตามลำดับ

1. ผลการวิจัยพบว่า คะแนนการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้คิดโตกลอส ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3 จำนวน 5 คน มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 28.75 คิดเป็นร้อยละ 38.33 และหลังเรียนเท่ากับ 64.10 คิดเป็นร้อยละ 85.47 เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนการพูดภาษาอังกฤษนักศึกษาลงเรียนสูงกว่าก่อนเรียนซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 และจากคะแนนสอบก่อนเรียนของนักศึกษานั้นแสดงให้เห็นว่าคะแนนการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนทำการวิจัยอยู่ในระดับต่ำ วิเคราะห์ตามองค์ประกอบของกฎเกณฑ์ทางการพูด พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ออกเสียงผิด ใช้คำศัพท์จำกัด พูดสื่อสารไม่เป็นธรรมชาติและผิดไวยากรณ์ ขาดความถูกต้องและคล่องแคล่วในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และไม่ความเข้าใจบริบทรูปแบบหลักโครงสร้างของภาษา รวมถึงไม่สามารถสนทนาโต้ตอบได้ตรงตามจุดประสงค์ ความสามารถในการพูดภาษา จะต้องนำทุกทักษะคำศัพท์ ออกเสียง ความเข้าใจและกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ เพื่อจะได้เห็นถึงรูปแบบของประโยคหรือโครงสร้างของภาษาที่จะใช้สนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้จริง ผู้วิจัยจึงจัดการเรียนการสอนพูดโดยใช้คิดโตกลอส ที่ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารใน

สถานการณ์จริงได้มากที่สุด หลังจากที่ได้วิจัยได้ดำเนินการทดลองการจัดการเรียนการสอนพูดโดยใช้ดิคโตกลอส ทำให้นักศึกษาสามารถพูดสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องชัดเจนมากยิ่งขึ้น พูดได้ดี ออกเสียงถูกต้อง มีวงคำศัพท์เพิ่มขึ้นและใช้ได้เหมาะสม ใช้ศัพท์หรือโครงสร้างไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง พูดสนทนาเป็นธรรมชาติ มีความต่อเนื่อง พร้อมทั้งสร้างการบูรณาการหรือทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skills) ที่เป็นเช่นนี้เพราะผู้วิจัยได้ทำการทดลองตามขั้นตอนที่ถูกต้องและชัดเจน อีกทั้ง ดิคโตกลอส เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาครบทั้งสี่ทักษะ คือ ผู้เรียนได้เรียนทักษะฟัง ต่อด้วยทักษะการพูด มีการแบ่งกลุ่มเพื่อทำงานร่วมกัน ลดความกังวลในการทำงานคนเดียว ฝึกการทำงานเป็นทีม ผู้เรียนใช้ทักษะการอ่านเรื่องที่ได้อ่านให้เพื่อนในกลุ่มฟัง เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ผู้เรียนพูดสามารถพูดสื่อสารประเด็นต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องที่ ได้รับฟัง พร้อมทั้งพูดอธิบายแลกเปลี่ยนข้อมูล พูดสรุป เพื่อนำมาเขียนเรื่องใหม่ที่ครบถ้วนสมบูรณ์ทั้งได้นำเสนอหน้าชั้นเรียนเพิ่มความมั่นใจ กลุ่มที่นำเสนอเรื่องที่น่าสนใจที่สุดจะมีรางวัล ดังที่ (Uludag & VanPatten, 2012) ได้เสนอว่า การทำงานเป็นกลุ่ม แบ่งกลุ่มความสามารถตามศักยภาพความสามารถของผู้เรียนทำให้ผู้เรียนเองได้เรียนรู้ แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ร่วมอภิปรายโต้ตอบ ทำให้ลดความหวັนวิตก เสริมสร้างความมั่นใจในการแสดงออก ร่วมกับบุคคลอื่น ๆ ในกลุ่ม ยกตัวอย่างเช่น ใช้ภาษาสื่อสาร ฝึกฝนภาษา ทำแบบฝึกหัด การเขียนเรียงประโยคใหม่และสร้างประโยคเป็นเรื่องราว เป็นการเรียนแบบร่วมมือ เพื่อให้งานสำเร็จลุล่วงตามวัตถุประสงค์ ซึ่งต่างจากการทำงานเป็นรายบุคคลซึ่งยังคงมีความท้าทายแฝงอยู่อย่างมาก การมีส่วนร่วมในการทำงานร่วมกันเป็นการช่วยให้งานบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ อีกทั้งยังเป็นปัจจัยที่ส่งเสริมสนับสนุนกระตุ้นเป็นแรงใจผลักดันการทำงานเป็นทีมที่ประสบผลสำเร็จอีกด้วย

การสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ดิคโตกลอส ส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดการปรับปรุงหรือพัฒนาทักษะความสามารถในทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่เพิ่มขึ้นได้อย่างชัดเจน ผู้เรียนมีการใช้ภาษาในการสื่อสาร มีความสนใจและใส่ใจต่อการจัดการเรียนสอน และมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่เพิ่มขึ้นโดยพูดผ่านความคิดหรือความรู้สึกออกมาได้ (inner) มีการใช้ภาษา น้ำเสียงและอากัปกริยาท่าทางที่ถูกใช้ประกอบการพูดได้อย่างเหมาะสม ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา และมีการจัดขั้นตอนที่เป็นระบบที่มีประสิทธิภาพต่อการสอนภาษา มีขั้นตอนไม่ซับซ้อนจึงทำให้ผู้เรียนไม่รู้สึกสับสนและเบื่อหน่าย ผลสัมฤทธิ์วัดได้จากคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งดิคโตกลอสเป็นกิจกรรมที่เป็นแนวทางที่สำคัญในการพัฒนาทักษะความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

การสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ดิกโตกลอสเป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ ผู้เรียนสามารถฝึกใช้ภาษาได้อย่างเต็มศักยภาพในสถานการณ์จริงอย่างเต็มที่มีขั้นตอนที่ชัดเจน ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันผ่านการทำกิจกรรม โดยประยุกต์ใช้แนวคิดขั้นตอนการสอนพูดภาษาอังกฤษของ ไบรน์ (Byrne, 1986) มี 3 ขั้นตอนต่อไปนี้ 1) ขั้นเสนอเนื้อหา (presentation stage) 2) ขั้นฝึกฝน (practice stage) 3) ขั้นใช้ภาษา (production stage) และ ฮาร์เมอร์ (Harmer, 1992) มี 3 ขั้นตอนดังนี้ 1) การแนะนำ (Introducing New Language) 2) การฝึกใช้ภาษา (Practice) และ 3) การสื่อสาร (Communicative Activities) สรุปขั้นตอนได้ดังนี้ ดิกโตกลอส มี 5 ขั้นตอน ประยุกต์ตามทฤษฎีของ Wajnryb, R. (1986) และ Vasiljevic (2010) 1) อภิปรายเกี่ยวกับหัวข้อ โครงสร้างไวยากรณ์ รูปแบบของภาษา รวมถึงจุดมุ่งหมาย และประเภทของเรื่องที่นำเสนอ อีกทั้งผู้เรียนต้องมีพื้นฐานความรู้เดิม 2) ผู้สอนอ่านบทความให้ผู้เรียนจดบันทึกการฟัง 3) ขั้นเขียนเรื่องขึ้นใหม่ ผู้เรียนพูดอภิปรายแลกเปลี่ยนข้อมูล 4) ขั้นวิเคราะห์ภาษา และปรับแก้ 5) ให้รางวัล

2. นักศึกษาที่ได้รับการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ดิกโตกลอส มีคะแนนเฉลี่ยเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยผ่านการสอนวิธีดิกโตกลอส ในระดับดีมาก 4.89 เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะว่า ดิกโตกลอส เป็นกิจกรรมที่มีความสนุกสนาน ผู้เรียนไม่เครียด ได้แสดงออก มีความมั่นใจและใช้ภาษาสื่อสารจริง ผ่านทางความรู้สึกนึกคิด น้ำเสียง สีหน้า ท่าทางหรือลักษณะที่แสดงออกมา ในหลากหลายสถานการณ์ที่เกิดขึ้น มีการคิดวิเคราะห์และแก้ปัญหา อีกทั้งมีปฏิสัมพันธ์ที่ดี เพราะได้ทำงานเป็นคู่หรือกลุ่ม ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพสูงสุด ทั้งนี้ คราเชน (Krashen, 1982, p.136) ได้กล่าวว่า เจตคติมีความสำคัญต่อความถนัดหรือทัศนคติทางการเรียนภาษาที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียนอย่างมาก มากกว่านั้น ไคลน (Klein, 1990, pp.37-38) เสนอว่า เจตคติเป็นสิ่งที่สำคัญในการการเรียนรู้ภาษาที่สอง หากผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาจะทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จ

สรุปได้ว่าการจัดการเรียนการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ดิกโตกลอส ซึ่งการพูดเป็นลักษณะทางภาษาในการสื่อสารซึ่งมีกระบวนการในการเรียนรู้อย่างเป็นขั้นตอน ระบบและกลไกของกิจกรรมดิกโตกลอส เป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ ช่วยส่งเสริมการเรียนภาษา กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้น และพัฒนาความสามารถทักษะด้านการพูดเพื่อการสื่อสาร และยิ่งไปกว่ากิจกรรมดิกโตกลอสช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาได้ครบทั้ง 4 ทักษะ มีการสร้างและพัฒนาบุคลิกภาพ

และที่สำคัญผลคะแนนของนักศึกษาหลังจากการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อีกทั้งนักศึกษายังมีเจตคติที่ดีต่อการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ดิคโตกลอส

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่ากระบวนการจัดการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ดิคโตกลอส เป็นกิจกรรมที่ทำให้นักศึกษาเกิดทักษะ, ความรู้, ความท้าทายในการใช้ภาษา, มีความสนุกสนานเพลิดเพลิน และประทับใจในการจัดการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ นักศึกษาเกิดความมั่นใจในทักษะการพูดภาษาอังกฤษและมีความพึงพอใจในระดับที่ดีต่อกิจกรรมที่ผู้วิจัยได้จัดขึ้น

จากผลการวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่า นักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ดิคโตกลอสในระดับดีมาก ($x = 4.89$) และนำความรู้ที่ได้ไปพัฒนาทักษะในการพูด และยังส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถในการพูดในระดับที่สูงขึ้นไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. นำกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ดิคโตกลอส ไปสอนในระดับชั้นปีอื่นๆ ควรปรับเนื้อหาให้เหมาะสมกับระดับวัย, ความสามารถ, ความเหมาะสม, สถานการณ์ และความสนใจของผู้เรียน
2. ควรนำกิจกรรมสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ดิคโตกลอส มาใช้เป็นกิจกรรมในการจัดการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการการเรียนรู้และมีความคิดอย่างสร้างสรรค์ พัฒนาทักษะการพูด อีกทั้งมีการจัดกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนรู้สึกตื่นตาตื่นใจ บรรยากาศสนุกสนาน และกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

วิจัยเพื่อบูรณาการและจัดกิจกรรม ดิคโทกลอส สำหรับการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ ในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษ เนื่องจากการวิจัยและการจัดกิจกรรมดังกล่าว สามารถพัฒนาทักษะการเรียนรู้ภาษาได้ครบทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ 1) ทักษะการฟัง 2) ทักษะการพูด 3) ทักษะการอ่าน และ 4) ทักษะการเขียน

เอกสารอ้างอิง

- กลุ่มงานวิชาการและงานทะเบียน. (2560). สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Bartz, W. H. (1979). *Testing oral communication in the foreign language classroom: Language education theory and practice*. Virginia: The Center of Applied Linguistics.
- Byrne, D. (1986). *Teaching Oral English*. London: Longman.
- Clark, J. L. D. (1972). *Foreign Language Testing: Theory and practice*. Philadelphia, PA: Center for Curriculum Development.
- Crystal, D. (2000). *English as a global language*. Cambridge: CUP.
- Harris, D. P. (1969). *Testing English as a Second Language*. New York: McGraw Hill.
- Harris, D. P. (1990). *Testing English as a Second Language*. New York: McGraw - Hill Book.
- Harmer, J. (1992). *The practice of English Teaching*. London: Longman.
- Hilsdon, J. (1991). *The Group Oral Exam Advantages and Limitations*. Review of ELT Language.
- Likert, R. (1932). A technique for the measurement of attitudes. *Archives of Psychology*, 22, 140, 55.
- Klein Wolfgang. 1990. *Second Language Acquisition*. London: Cambridge University Press.
- Klippel, F. (1984). *Keep talking*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Krashen, S.D. (1982). *Principles and Practice in Second Language Acquisition*. Oxford : Oxford University Press.
- Nassaji, H. & Fotos, S. (2011). *Teaching grammar in Second Language classrooms: Integrating Form-Focused Instruction in Communicative Context*. NY: Routledge.
- Oller, J. W., Jr. (1979). *Language tests at school: A pragmatic approach*. London: Longman.
- Savignon, S. (1991). *Communicative language teaching*. *Tesol Quarterly*, 25, 261-277.
- Tsitsopoulou, E. (1992). Conversation class. *English Teaching Forum*, 12(2), 45.

- Uludag, O. & VanPatten, B. (2012). The comparative effects of processing instruction and dictogloss on the acquisition of the English passive by speakers of Turkish. *International Review of Applied Linguistics in Language Teaching*, 50(3), 189-212.
- Ur, P. (1996). *A Course in Language Teaching: Practice and Theory*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Vasiljevic, Z. (2010). Dictogloss as An Interactive Method of Teaching Listening Comprehension to L2 Learners. *English Language Teaching*, 3(1), 41-52.
- Wajnryb, R. (1986). *Grammar Workout: The dictogloss approach, Listening text reconstruction analysis*. Sydney: Melting Pot Press.